

καταδιώκονται, ἀλλὰ μάλιστα νὰ ἴναι εἰς μεγάλην περιποίησιν καὶ νὰ οἰκοδομῶνται ἀφόβως αἱ Ἐκκλησίαι των. Ἀλλ' ὁ ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιὸς αὐτοῦ Μαξιμίνοσ ἐφέρετο ὅλον τὸ ἐναντίον κατ' αὐτῶν, καὶ μάλιστα ἀφοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γαλερίου τυραννικῶς διαδέχθη τὸν θρόνον ἐξηκολούθησε σκληρῶς καὶ τὸν διωγμὸν. Ομοίως δὲ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Μαξιμιανοῦ ἐφέρετο μὲ μεγάλην σκληρότητα κατὰ τῶν Χριστιανῶν.

— Ἀλλ' ἐφθασε τέλος πάντων ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Χριστιανισμὸν ἀφοῦ ὑπέφερε τὸσαῦτα ἀπὸ τὰς σκληρότητας καὶ ἀπανθρωπίας τῶν τυράνων, ν' ἀναλάμψῃ ἐπὶ τῆς οἰκουμένης, καὶ ἀναβάσῃ εἰς τὸν θρόνον, ν' ἀποδείξῃ μὲ τὸ φῶς τῆς εἰς ὅλα τὰ ἔθνη ὅτι ἦτο τεθεμελιωμένη εἰς τὰς βάσεις αὐτῆς τῆς ἀληθείας, καὶ εἰς μάτην οἱ ἐχθροὶ τῆς ἐπροσπάθουν νὰ τὴν καταβάλλωσιν.

(1.)

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ἸΝΔΩΝ.

Τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τῶν Ἰνδῶν εἶναι ἡ δεισιδαιμονία των, καὶ ἡ πρὸς τὴν θάβυμιν καὶ τὴν ἀργίαν ἀνεκφροστὸς αὐτῶν κλίσις τὴν ὁποῖαν καὶ δικαιολογοῦσι τρόπον τινὰ διὰ τῆς ἀκολουθοῦ περιουσίας ἐκ τινος τῶν περιφήμων συγγραφέων αὐτῶν. «Κολήσερον εἶναι νὰ στέκῃ κἀνεὶς παρὰ νὰ περιπατῇ, καλῆτερον νὰ κοιμᾶται παρὰ νὰ ἀγρυπνῇ καὶ ὁ θάνατος εἶναι ἄριστον πάντων.»

Εἰς τὴν Ἰνδιάν ἡ θρησκεία ἔχει μεγίστην ἐπιβρῶσιν. Ἐπομένως δ' ὅλα ὅσα ἀλλαγῶν κυβερνῶνται διὰ τῶν πολιτικῶν νόμων καὶ τῶν ἐθίμων, ἡ τροφή των, τὰ φρεσμάτα των, αἱ συναναστροφαὶ των, τὰ ἐπαγγέλματα, αἱ τέχναι κτλ. ἅπαντα διέπονται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς δεισιδαιμονίας, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἀπλοῦστα καὶ τὰ μηδενὸς λόγου ἀξία θεωρούμενα παρ' ἄλλοις.

— Ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων οἱ Ἰνδοὶ ἐδόξζον τὴν μετεμψύχωσιν, ὅτι, δηλαδὴ, ἡ ψυχὴ μετὰ τὸν θάνατον τινὸς ἀπέρχεται εἰς ἄλλο σῶμα ἀνθρώπου ἢ ζώου. Ὅθεν καὶ πολλαὶ ἐκ τῶν φυλῶν των ὄχι μόνον ἀπέχουσι ἀπὸ τὸ κρέας γενικῶς, καὶ ἀπαγορεύουσι τὸ νὰ σκοτόνωσι κἀνὲν ζῶον, ἀλλ' ἀνεγείρουσι ἀκόμη καὶ νοσοκομεῖα διὰ τὰς δαμάλαις, τοὺς ἵππους, τὰς αἴγας, τοὺς κύνες, καὶ ἄλλα ζῶα ἅτινα ἤτελον λάχει νὰ ἴναι χωλὰ ἢ προβεβηλότα τὴν ἡλικίαν. Ἀγροῦζουσι δὲ συχνάκις ἀπὸ τοὺς Μωαμεθανοὺς τοὺς χωλοὺς βόας διὰ νὰ μὴ τοὺς σφάζωσιν ἐκεῖνοι. Ἐὰ ἐπὶ τούτῳ δύο νοσοκομεῖα τῆς Σουράτης εἶναι περφηνα. Πολλοὶ δ' ἐκ τῶν δεικνυόντων τὴν παράδοξον ταύτην φιλοζῶϊαν ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀποτελοῦσιν ἑορτὴν τινὰ μὲ λαμπρὴν συμπόσιν διὰ τὰς μύιας, ἐνώπιον τῶν ὁποῖων θέτουσι μεγάλα πιπύκια γέλακτος καὶ ζαχάρεως· ἄλ-

λοτε δὲ λαμβάνουσι σάκκον ρυζίου, καὶ περιεργόμενοι διασκορπίζουσι αὐτὸ περὶ τὰς μυρμηκωφλεάς. Εἶναι δὲ περίεργον ὅτι ἐνφ' τὸσαύτην εὐμένειαν δεικνύουσι εἰς τὰ ἄλογα ζῶα, μεταξὺ των φέρονται γερότερον καὶ αὐτῶν τῶν θηρίων. Κλάσις ἀνθρώπων ὑπάρχει μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν καλούμενοι Πικρίαι οἵτινες θεωροῦνται ὡς καθάρματα καὶ βδελύγματα. Τὸσαῦτον δὲ τοὺς ἀποστρέφονται οἱ ἄλλοι, ὥστε ὁ Ἰνδὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φονεύῃ Πικρίαν ὅς τις ἤθελε τολμήσει νὰ τὴν ἐγγίση. Ἐὰν δὲ Πικρία ποτὲ ἀναγκασθῇ νὰ λαλήσῃ ποτὲ μὲ Ἰνδὸν, πρέπει νὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος διὰ νὰ μὴ τὸν μιάνῃ διὰ τῆς ἀναπνοῆς του.

Ἡ ἀποχὴ τῶν Ἰνδῶν ἐκ τοῦ κρέατος καὶ ἡ ἀπλότης τῆς τροφῆς των ἔχει μεγάλην ἐπιβρῶσιν καὶ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὸ σῶμα αὐτῶν. Γενικῶς δ' οἱ Ἰνδοὶ εἶναι ἐλεύθεροι ἀπὸ τὰ ὀρητικώτατα πάθη καὶ ἔχουσι κράσις πολλὰ ὑγιῆ. Αἱ αἰσθήσεις τῆς ὀσφρήσεως καὶ τῆς γεύσεως των μάλιστα εἶναι ἀξιόλογοι, καὶ ὑπερτεροῦσι πολὺ τοὺς Εὐρωπαίους κατὰ τοῦτο. Οἱ Ἰνδοὶ διακρίνουσι ἀξιόλογα τὰ διάφορα ὕδατα, καθὼς οἱ Εὐρωπαῖοι τοὺς οἴνους, καὶ θεωροῦσιν ὡς πολυτέλειαν τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν.

E.

Ὁ ΔΙΔΕΡΩΤΟΣ.

Ὁ Φιλόσοφος Διδερωτὸς πορευθεὶς εἰς τὸν Τυπογράφον Παγκούκιον διὰ νὰ κάμῃ τὰς τυπογραφικὰς διορθώσεις τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας ἤυρεν αὐτὸν ἐνασχολούμενον νὰ ἐνδυσθῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἠρογοπῶρει χάριν τῆς προβεβηκυίας ἡλικίας του, ὁ Διδερωτὸς λαβὼν τὸ φόρεμά του ἤθελε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ τὸ βάλῃ. Ὁ Παγκούκιος δὲν τὸν ἀφινεν. Ἄφες με, τῷ εἶπεν ὁ φιλόσοφος, δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ πρῶτος συγγραφεὺς· ὁ ὁποῖος ἐνδύω βιβλιοπώλων.

Ὁ Διδερωτὸς ἦτο πολὺν καιρὸν πτωχός. Ὅτε ὁ πατήρ του τὸν διέκοιεν τὸ σιτηρέσιον τὸ ὁποῖον τῷ ἐχορήγει εἰς Πικρίους, ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς Ξενοδοχεῖον. Μίαν δ' ἡμέραν μὴ ἔχων οὔτε λεπτὸν εἰς τὸν κόλπον του, ἐξῆλθε πολλὰ πρῶτ' μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ τὸν προσκαλέσῃ κἀνεὶς ἀπὸ τοὺς γνωρίμους του νὰ συγευματίσωσι. Τοὺς ἐπεσκέφθη δὲ ὅλους κατὰ σειράν. Ἐκεῖνοι μετὰ τῶν ὁποῖων εἶχε πλειότερον θάρρος, δὲν ἐγευματίζον κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν τῷ οἴκῳ των, καὶ ἄλλοι ἢ δὲν τὸν ἐδέχθησαν ἢ δὲν τὸν ἐκράτησαν νὰ συγευματίσῃ. Τέλος ἀφοῦ πολὺν καιρὸν διέτρεξε τοὺς οἴκους, εἰσῆλθε νῆστις καὶ κεκμηκὸς τὰ μέγιστα περὶ τὰς ἐξ ὥρας τὸ ἑσπέρας. Ἡ Ξενοδόχος βλέπουσα αὐτὸν ὠχρὸν καὶ ἀκηουδῆμένον, τῷ ἐπρόσφερεν ἀμέσως ὀλίγον οἶνον ζεστόν ματὰ ζαχάρεως. Τὸ ἔπιε, καὶ ἐπλαγίασε κάμων φιλοσοφικὰς σκέψεις περὶ τῆς πενίας καὶ τῶν συμφορῶν τῆς ἐνδείας. Ἐκάμε δὲ τότε ὄρκον τὸν ὁποῖον καὶ ἐφύλαξε πιστῶς, νὰ μὴν ἀρνηθῇ ποτὲ ἐν τάλτληρον εἰς τὸν ὅστις ἤθελε τοῦ τὸ ζητήσῃ. Σ. Μ.